

REDACTIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
N-ril de Duminecă pe an
— 4 coroane. —
Pentru România și
străinătate pe an:
40 franci.

Manuscripte nu se napotază

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Serisori nefrancate nu se
primesc.

Earăși colonisări.

(R) Mai zilele trecute, la loc de tot ascuns, presa maghiară aducea știrea că în sinul „Nemzeti Szövetség”-ului a izbucnit o mare criză: contele Károlyi, fostul rector Herczeg, Barabás și alți membri influenți ai comitetului, au demisionat. Par a fi convingși cu toții, că nainte chiar de a fi desvoltat vre o activitate mai de dat Doamne, s'au blamat și au ajuns la faliment cu întreaga lor întreprindere.

Curând după aceasta „Egyetértés”, cel mai șovinist ziar, mărturisea că e trudă zadarnică: pe cale culturală naționalitățile nu se pot maghiarisa. Trebuie ales alt mijloc, alt teren: cel economic.

Și în același timp în care „Pester Lloyd” dă informațiuni despre ancheta economică în sinul căreia membrii din Ardeal vor veni cu propuneri independente, privitoare la relațiunile speciale din această parte a statului, contele Károlyi, fost president al „Nemzeti Szövetség”-ului și actual conducător al agrarilor maghiari, publică în „Hazánk” un foarte lung articol (5 pagini), căutând să lumineze chestia colonisărilor, arătând greșelile din trecut și principiile cari trebuie realizate în viitor.

Nu o spune tocmai hotărât, dar așa indirect, contele Károlyi Sándor ocuoaște, că până acum nu prea a făcut vre-o ispravă cu colonisările. Zice anume: „Colonisările de timp îndelungat dau rezultat tot mai puțin de bun se aștepta”. Singurul rezultat este, că unii proprietari mari și mijlocii și-au vindut cu preț bun moșiile, scăpând astfel de faliment, ear faptul a cheltuit sume enorme fără a duce măcar cu un singur pas nainte cauza maghiarizării.

D'aceea contele Károlyi și propune, că în viitor colonisările, să nu se mai facă în mâinile statului, ci ele să se întreprindă pe cale de asociări, bine înțeles cu ajutor dela stat.

Mai lasă și din scopul colonisărilor. S'ar mulțumi adică nu cu maghiarizarea naționalităților, ci ca prin coloniștii maghiari, așezați aproape de naționalități, să deștepte în acestea simțirile pentru Unguri!

Deșigur, pentru că s'a convins că zădărnicia trudei de până acum.

S'a convins însă nobilul conte și de alt lucru: coloniștii așezați între naționalități, în cele mai multe părți și-au pierdut firea și toate obiceiurile maghiare, unii romanisându-se, ear alții făcându-se slovați.

De aceea și propune, ca pe viitor coloniștii maghiari să nu fie puși în mijlocul naționalităților, ci pe la margine, unde pe d'oparte să fie în legătură și cu masa maghiară, că astfel se pierd. Astfel în Ardeal Secuilor să se așezeze la marginea Câmpiei, ear Ungurii de pe Alföld să fie coloniștii la poalele Carpatilor, așa ca aceste colonii maghiare să nu se perardă între populația română și slovacă, ci să-și găsească întotdeauna sprijin în unghurimea din apropiere.

Până aci toate ar merge, și din punct de vedere maghiar desigur că nu s'ar putea obiecționa nimic. Contele Károlyi zice însă, că succesul ar fi sigur numai în cazul când colonisările (așa cum le propune) s'ar face „fără a provoca, fără a agita naționalitățile împotriva Ungurilor”.

Păcat numai că aceste le scrie în același articol în care invinuește în chipul cel mai pervers banca „Albina” pentru că împrumută pe Români cu bani, după cum își manifestă și necazul, că țeranii români și chiar cărturari de la sate cumpără, unde pot, moșii de ale proprietarilor maghiari ajunși la faliment.

Cum adevărat? Contelui Károlyi i se pare că ar fi în interesul părții și a unei înțelegeri și mai presus de toate: ar fi drept, ca într'un sat românesc, unde Ungur este numai proprietarul, pământurile acestuia să fie cumpărate pentru coloniștii maghiari, imbuibați de pe Alföld, ear nu să le cumpere Români, cari veacuri de-arândul au lucrat, ca iobagi, ogoarele asupra cărora Ungurul a ajuns proprietar numai în virtutea titlului de „nemes” ce i-s'a acordat?!

Dacă așa crede, desigur că noi Români vom fi și în viitor cei mai aprigi luptători împotriva colonisărilor, fie că ele s'ar face de stat, ca în trecut, fie că s'ar pune la cale în forma dorită de contele Károlyi.

Dacă pe contele îl frământă cu adevărat dorința de a da țeranului maghiar pământ, n'are de cât să propună vânzarea latifundiilor, pe cari aristocrații maghiari și așa le dau în arândă Ovreilor. Dar' să tindă a lua în stăpânire pământuri, unde Români sunt lipiți pământului și unde datorita guvernului ar fi ca locuitorilor din sat să le facă înlesniri, ear nu să aducă peste ei coloniștii, aceasta ni se pare cea mai neiertată provocare.

Că contele Károlyi se contrazice de altfel în articolul său, este clar chiar și pentru cel mai mărginit Maghiar. Vorbește despre pacea socială, dă sfat ca proprietarii maghiari ajunși între Români să nu fie lacomi și rei, ca să nu instrăineze pe Români, — în același timp însă nu mai poate de necaz și nu știe da destule povești cum să fie împedecați Români în crearea clasei lor mijlocii.

De altminteri, ca să nu fie nici o îndoială asupra scopului ce urmărește, nobilul conte nu uită a recomanda maghiarilor să ia ca model acțiunea de colonizare alui Bismarck față de Poloni... Par'că noi, cari veacuri de-arândul am apărut țeara a-aceasta, alătura cu heghemonii, am fi un element heterogen care primejduim existența statului!

Etă de ce trebuie să urmărim cu luare aminte noua acțiune de colonizare și să facem tot ce se poate, pentru-ca și de astă dată încercarea lor de a ne maghiarisa și serăci prin colonizare, să se frângă de istețimea și trănicia proverbială a Românilor.

Chestiunea colonisărilor. Sunt acum trei luni, ministrul de agricultură Darányi a numit o anchetă, compusă din vr'o 80 bărbați, cu însărcinarea de a studia temeinic chestiunea colonisării, dându-i spre îndreptar o listă de întrebări, cuprinzând 10 puncte, fie care cu text destul de lung.

„P. Lloyd” dela 17 c. publică în privința aceasta următoarea notiță:

„Ancheta, care se va întruni Joi în toare la ministerul de agricultură, în afacerea chestiunea colonisărilor, va avea, după toate cele ce se pot prevedea, decurgere foarte interesantă. Precum află „Kel. Ertesítő”, nu vor lipsi la întrunirea anchetei nici propuneri independente; mai ales însă membrii anchetei, originari din Ardeal, vor presenta un proiect important cu totul de sine stătător, corespunzător împrejurărilor speciale d'acolo, privind lucrul mai deosebit din punctul de vedere al întăririi elementului maghiar („ungarisch”) d'acolo.

Semi-oficioasele maghiare. „Pester Lloyd”, „Pesti Napló”, „Magyar Nemzet”, precum și celelalte ziare maghiare din Budapesta, aduc la loc de frunte relațiunile despre toastele ce s'au rostit Duminecă la prânzul mare ce s'a dat în Curtea episcopoeacă din Arad. Ele scot în relief îndeosebi toastul ce primarul Salacz a ridicat în onoarea Preacuvioșiei Sale dlui protosinel Mangra. Primarul a constatat anume că deși dl Mangra își iubeste neamul și biserica cu fanatism, nu e mai puțin adevărat că și din punct de vedere patriotic numai elogiul i-se pot aduce.

„După aceste — scriu ziarele maghiare — episcopul Goldiș a amintit de atacurile recente ce i-s'au adus din incidentul că a ridicat la demnitate mai mare bisericăscă pe Mangra; n'ar fi făcut aceasta — a zis — dacă nu ar fi avut convingerea, că pe lângă credința nestrămutată ce o are Mangra pentru neamul și biserica sa, este în același timp și cetățean cu credință constituțiunei țării... În același timp ziarele maghiare dau și din toastul dlui Mangra pasagiul unde spune că „dragostea sa pentru neam nu este în contradicție cu iubirea cătră patrie și respectul cătră constituția țării”.

Kossuthistii și advertisementul. „Egyetértés” dela 16 Ianuarie scrie un lung articol despre convorbirea M. Sale Monarchului cu Dr. Stransky. Organul kossuthist este amărit rău. Între altele scrie:

„Cehii și lumea întreagă vor ști însă, că în scena faimoasă dela „Curte palmuită cu atâta cinism”, a fost nația maghiară”.

DIN ROMANIA

Inalt ordin de zi.

„Ostași, la începutul fiecărui an găndul Meu spre voi se îndreptează, și cu „adâncă mulțumire constat, că sacrificiile făcute de țeară pentru armată nu sunt „zadarnice.”

„Sentimentul de datorie și de onoare, ce necontenit vă însuflețește, este o vie „dovadă de spiritul vostru de disciplină, „spirit ce doresc să-l păstrați și de aci înainte neschimbat, ca o sfântă moștenire.

„Țeara se razimă pe bărbăția fiilor „sei, de aceea dânsa împreună cu Mine vă „privim cu mândrie și încredere.

„Vă urez ani mulți și fericiți”.

Dat în București, la 1 Ianuarie 1900.

Carol.

Eroii lor „sfinți”.

Istoricii maghiari asurzesc într'una lumea cu măreția revoluțiunei lor dela 1848—49. Atât de sfântă a fost acea revoluție, zic ei, în cât și vitejii altor neamuri au venit să-și verse sângele alături cu Ungurii. Se laudă mult îndeosebi cu Polonii.

Leiningen, eroul „sfânt”, demaschază însă pe acești preținși luptători ai libertăților. Despre Dembinsky scrie de pildă că era o nulitate și dacă Kossuth l'a numit general-comandant, era numai pentru-că de Görgey se temea. Peste tot, generali poloni și alți ofițeri străini erau puși în frunte de cele mai multe ori pentru-că între Unguri erau atâția concurenți, în cât ministerul nu mai știa pe cine să prefere.

Nu mai în luptă erau la urmă acești ofițeri. Așa, despre Kiss Ernő comandantul trupelor din Banat, Leiningen scrie că era un mare laș.

Bată ce stria Leiningen despre Poloni:

„Eljött a lengyel légio is és egy svadrony ulánus Visoczky ezredes alatt. Az ulánusokat Poninsky gróf kapitány vezette, ki előbb a Jánosdragonyosoknál szolgált, művelt, kedves ember. De ő és Visoczky voltak, körülbelül az egyetlen kiválók a lengyelek közül, a többi jobbára kalandor, kinek izlett a magyar gázsi!”

Pe românește:

„A venit și legiunea polonă și un escadron de ulani sub comanda colonelului Visoczky. Pe ulani i-a comandat căpitanul conte Poninsky, care servise nainte la dragonii János, este om simpatic și cult. Adevărat, că numai el și Visoczky se disting între Poloni, ceilalți sunt mai mult niște aventurieri, cărora le plăcea solda ungurească.”

Și p'această adunătură de aventurieri, căror le plăcea solda lui Kossuth, câți istorici maghiari n'au prezentat-o ca pe niște... eroi ai „libertății”!

Asociațiunea Națională Aradană.

D. Dr. Virgil Bogdan, fost deputat, avocat în Arad, s'a înscris membru fondator al Asociațiunei Naționale Aradane, depunând la cassier (d. Sava Raicu) suma de 80 coroane.

Burolul Asociațiunei avisează, că înscrierile se primesc în tot decursul anului; doritorii să se adreseze dlui Sava Raicu, secretar al băncii „Victoria” (Arad).

Pentru Casa Națională din Arad a mai trimis dl P. Vancu, inv. în Măderat, suma de 1 coroaă.

Răsboiul buro-englez.

Cu datul 15 Ianuarie se telegrafează din Bruxella următoarele:

După spusele lui Leyds, luptele din urmă petrecute la Ladysmith au fost desperate și scopul lor a fost, ca să înfrângă poziția de asediare a Burilor. Planul însă a fost zădărnicit. Burii și azi țin ocupate

colinele deasupra Ladysmithului și n'au pierdut până acum nici o poziție, cum afirmă foile engleze. Leyds este de părere, că acum nici Mac Kinley n'ar mai primi rolul de mijlocitor al păcii. După constatările engleze, în acest atac dela Ladysmith Buri au pierdut 800 morți și răniți. După o știre mai nouă, Buri au la Pretoria muniție gata pentru trei ani de zile.

Ziarului „Morning Post” i-se raportează din Modder-River (din oastea lordului Methuen) încă următoarele amănunte despre lupta dela Magersfontein:

Pentru-ce au năvălit înainte în rânduri închiegate trupele higlanderilor scoțieni? Acea n'a fost luptă, ci o adevărată sinucidere. Oamenii se împiedecau în îngrădirea de sirmă ca cioarele și Buri cu gloanțele lor îi rostogoliau la pământ ca pe muște. Afiam, că bravul general Wanchope, înainte de-a părăsi tabăra, a discutat asupra planului cu Methuen, dar lordul Methuen a răspuns, că datorita lui Wanchope e a-se supune poruncilor lui. Se vorbește încă și în Aar, că generalul Wanchope profetise catastrofa higlanderilor la Magersfontein și a spus lordului Methuen, că e o mare greșeală a porni asaltul fără a trimite înainte antegarde. La asta însă Methuen a răspuns, că el e comandantul diviziei și, prin urmare, el are să dispună. Generalul Wanchope a știut ce ne așteaptă — zic soldații diviziei — și totuși am fost duși în luptă ca și vitele la junghiere. Retragerea noastră n'a fost retragere, ci adevărată fugă. 4000 de oameni au luat-o la fugă întocmai ca o turmă de oi spăriate. Jos în aripa dreaptă un om de-al nostru a observat ridicându-se pe coasta dealului un nor de prav și, crezând că Buri eșisera din șanțurile lor, — a făcut atent pe oficerul său asupra apariției. Acesta însă, examinând lucrul cu ajutorul ochianului, a asigurat, că numai cavalerimea engleză era acolo, care vrea să atace pe Buri în retragerea lor. Adevărul însă era, că pravul îl produceau în fuga lor trupele higlanderilor, mândria Angliei! — E lucru neluodolnic, că lordul Methuen a pierdut cu desăvârșire încrederea higlanderilor așa, că oamenii se tem a-și bizui lordului viața lor.

„Ungaria independentă și viitorul ei.”

Sub acest titlu publică „Deutsches Volksblatt”, organul de competență al antisemiților din Austria, în nrul sei dela 12 și 13 c., doi articoli de fond, foarte lungi, în cari dovedește cu un

aparat întreg de argumente și cu expuneri logice cât se poate de convingătoare, imposibilitatea existenței Ungariei independente, fie și pe baza uniunii personale cu Austria, adică având ambele tot domnitor comun.

Dăm, precum urmează, unele argumente și expuneri mai isbitoare:

„Cisleitania poate exista fără Ungaria, deși ar avea, mai ales la început, a se lupta cu fel de fel de greutate; Ungaria însă nu se poate susține ea de ea singură, ar trebui să se disolve în atomele ei. Să presupunem așa-dar, că idealul partidului independent ar fi ajuns, Ungaria ar deveni pe deplin independentă și legată de Austria numai cu legătura peste măsură de subțire a monarhului comun. Regatul Marian s'ar prezenta atunci ca o alcătuire de stat dualistică, consistând dintr'o parte alcătuitoare aproape omogenă. sau care ar putea să fie făcută foarte ușor omogenă, anume din regatul Croației-Slavoniei, și dintr'o parte alcătuitoare mai mare, poliglotă, care earăși ar fi subdivizată în două părți alcătuitoare cu totul deosebite, anume, Ungaria: proprie și Ardealul. Căci, dacă rezonul de stat a chiar făcut uniunea politică a Ungariei și Transilvaniei, totuși particularitățile geografice și etnografice, tradițiunile istorice, etc., trag între ambele aceste țări o graniță așa de pronunțată, încât uniunea lor va rămâne totdeauna numai forțată, neîntemeiată pe necesitate neapărată; ear' particularitățile lor vor sta intacte. D'apoi deosebirea chiar între Maghiari și Săciți este așa de temeinică, încât acești din urmă se consideră ei pe sine înșiși ca altceva, și nu se amalgamizează deloc cu cei dintâi...

„Primul efect al independenței s'ar valida pe terenul financiar. Poziția geografică a Ungariei cu granițele ei întinse-lungărețe, în cea mai mare parte neocrotite; situația izolată a națiunii domnitoare maghiare, care, pentru a avea oarecum și ea ceva rudeni, reclamează și pe Turci și pe Ovezi ca națiuni-surori; vecinătatea statelor balcanice în plină dezvoltare, având toate în Ungaria, membre nemulțumite și despărțite ale propriei lor naționalități; impregiurarea, că Ungaria se află în nemijlocita apropiere și sub nemijlocita influință a două mari puteri militare, anume Germania și Rusia, care încă își văd trăind în țările Coroanei Sf. Ștefan, fracțiuni însemnate d'ale popoarelor lor și știu că pe teritoriul locuit de ele se află căi însemnate de comerț; prin toate acestea statul ungar independent ar fi silit, dacă nu este să fie condamnat din capul locului, la prăbușire, a întredine o armată mare, puternică gata la orice moment, precum și a-și ridica forță sa defensivă. Astfel dar' va trebui să susțină o forță armată cel puțin așa de mare, încât să corăspundă actualilor sale părți alcătuitoare din armata comună, plus honvezimea.

Expunând în deamănunt cheltuielile și alte soiuri de greutăți,

schimbări, etc., ce ar necesita o astfel de armată, autorul scrie:

„Astfel dar' trebuința de bani ar crește într'o măsură enormă, ear' finanțele statului s'ar împovăra în mod cu atât mai neplăcut, cu cât până acum toate contractele (ce le-au avut cele două jumătăți ale monarhiei) cu banca austro-ungară au fost întocmite în folosul Ungariei într'o măsură nepomenit de mare și îi asigurau credit așa de ieftin. În momentul în care ar înceta comunitatea (Bancii), vecinul nostru transleitan ar trebui să plătească imediat cel puțin 5 procente, ear' valuta de aur ar isprăvi celelalte, pentru a zdruncina finanțele țării în mod nevinovat. Doar' se vede, cât de mult au scăzut hărăzile ungare, câtă vreme treaba eu reînnoirea pactului era nesigură. În cas de independență și obligațiunile ungare și-ar lua drumul în masă îndărăt...

„A doua urmare a independenței Ungariei ar fi lupta economică între cele două jumătăți ale monarhiei. A zugrăvi tabloul unei asemenea lupte, ar fi o lucrare meritoasă pentru un economist”.

Autorul amintește apoi în câteva trăsături caracteristice, în ce chip s'ar desvolta lupta aceasta economică cu Germania.

Ca a treia urmare fatală a independenței Ungariei se prezintă în ochii autorului politica internă a ei. Naționalitățile nemaghiare toate s'ar mai mult cu Viena decât cu Budapesta.

„Îndată ce va înceta apăsarea puterii întregii monarhiei (asupra naționalităților nemaghiare), ear' maghiarimea va fi avisată numai la propriile sale mijloace și puterea de atracțiune a statelor vecine nu va fi ținută în frâu prin influința monarhiei întregi, toate tendințele centrifugale se vor da pe față cu forță elementară și vor slăbi coeziunea statului.

„Atunci apoi nu vor mai sta la dispoziție regimete din Galiția și Austria, care pentru a nu lăsa fără pasă alte puncte primejduite, ar putea fi într'u ajutor spre a ocroti falsificarea alegerilor. Pentru fonduri de alegeri nuse vor mai desfunda așa ușor diferite izvoare (? R., Tr. P.); indignarea și interesarea popoarelor vecine înrudite cu neamurile lor a-urite nu vor putea fi puse la rezonanță mod așa de brusc, ca azi, când se poate arăta asupra preponderanței de forțe așa de enormă a monarhiei austro-ungare...

Ocupându-se apoi de urmările ce ar avea Ungaria independentă în politica externă, autorul scrie între altele:

„Așa se vede, că din pricina grandomaniei enorme a celor de peste Leita, ei

au uitat învățăturile istoriei. Ei au uitat evenimentele din 1848, 1859 și 1866, care pun în evidență în mod profetic evenimentele ce au să urmeze într'un limbaj de priceput ori-cărui laic (în politică). La 1848, popoarele nemaghiare se aflau răsculate cu arme în contra Ungariei maghiare; ear dacă aceasta din urmă n'a fost nimicată îndată atunci, faptul acesta exploatat de către aderenții independenței, așa de adeseori ca un triumf își are rostul său în impregiurarea, că „Valachi” (citate și subliniate în original) din Ardeal numai atunci abia s'au fost trezit la conștiința națională, așa zicând prin forță, astfel dar fără sprigin au fost încă prea slabi. Ura însă ce o arată actuala Ungarie oficială față cu Iancu, conducătorii de atunci ai Românilor, învederează îndeajuns, că mișcarea Românilor pe acele vremuri deja avea un caracter foarte serios...”

Vorbind apoi de atitudinea Croaților, Sârbilor și Slovaciilor în 1848, autorul încheie primul său articol astfel:

„Timpurile astăzi sunt foarte schimbate. „Valachi” de odinioară cei batjocoriți, prăpădiți, în miserie și robie au devenit Români conștii de sine superiori, în toate privințele, elementului maghiar, și cari ar găsi un sprigin puternic în regatul român cel cu un trecut militar strălucit.

„Croația-Slavonia este teritoriu autonom cu proprie administrație. Slovaci, deși cel mai puțin înaintați, totuși sunt deja și ei treziți la conștiința națională; ear' la granițele de sud ale Ungariei s'au format state de sine stătătoare, cu populații înrudite cu națiunile asuprite. Aceste state ale căror populațiuni sunt dujmanoase sistemului dominantor pe teritoriul Coroanei Sf. Ștefan; ar interveni în mod activ în momentul acela, în care Ungaria, avisată numai la propriile sale puteri, s'ar încera în conflict cu una din naționalitățile sale nemaghiare din țeară...”

Revista externă.

Francezii în Algir. Agenției „Havas” i-se raportează din Algir, că paroul dujmanos Franciei, care în 28 Decembrie a fost bătut la insula de misionarii lui... la 5 Ianuarie s. c. din nou a atacat pe Francezii din Algir. Numărul atacatorilor a fost 1300, ear' al misionarilor numai 192 de oameni. Ca toate acestea Francezii au învins pe dujman, cari au pierdut în luptă 150 morți, 200 răniți și 14 prizonieri. A doua zi poporațiunea s'a supus Francezilor.

Criza ministerială în Serbia. După o știre telegrafică din Belgrad cu datul 15 l. c. n., criza ministerială în Serbia, de care am amintit în numărul de ieri, a izbucnit deja. Pricina crizei e, că regele Alexandru a voit să grație pe tot condamnații politici, ear' guvernul și-a spus și astfel a trebuit să se demisioneze. În urm. acesteia regele a făcut să chemat la Niș pe Novaković reprezentantul Serbiei

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI.”

Chiriașii cei noi.

(Urmare.)

„Aș voi să vorbesc cu dl doctor”. Dama arată spre o ușă.

„Poștește până în odaie; el este acolo. Au trecut oarele de consultație, poate să te primească însă, cu toate astea”.

Veronica pipăi prin coridorul întunecos și ciocni.

Intră într'o odaie spațioasă, însă neluminată. Covoarele îi amuțiră pașii, ear' amurgul serei își trimisese umbrele sale prin fereastra cea mare, așa că era aproape întunerec.

Se ridică cineva de pe canapea — părea a fi un bărbat corpulent, cu umeri lași și cu barbă plină; făcu un pas spre ea.

„Ce poștiți?”

Veronica își adună tot curajul.

„Eu locuiesc aci, în această casă, sub D-Voastră”.

Un compliment ușor fu răspunsul din partea lui — și deoarece-ce el încă tot tăcea, o cuprinse mânia, nici măcar o vorbă de scusă din partea acestui urs!

„Nu mai e de suportat, D-le Doctor”, zise ea aproape cu vehemență.

„Aș”, zise el liniștindu-o, „nu cred să fie tocmai așa rău!”

„Așa rău nu, însă cu mult mai rău, de-cum V'ați pute închipui. Nici nu mai știu unde-mă stă capul, de atâtea bufnituri și ciocnituri, cari țin ziua și noaptea.

Doctorul deveni atent.

„Nu te agita așa”, zise el într'un ton domol. „Asta-i ceva trecător, nu trebuie să te descuragezi așa iute!”

Veronica îi venia să plângă de necaz.

„În fine de la D-Ta depinde totul, d-le Dr!”

„Numai să nu-ți închipui prea mult despre mine.”

Ce dispreț! Un suris ironic se ivi pe buzele Veronicei.

„Aceleași cuvinte mi-le-am zis și eu, când am făcut acest drum greu; însă la cine era să mă adresez? Căci soția și fica D-Tale nu vor să asculte rugarea noastră.

Soția și fica! Doctorul făcu o față îngrijeată. Avea de-aface cu o nebulă?! Trebuie să fie deci precaut.

„Te rog ocupă loc”, zise el, cu voce moale și-i întinse un scaun.

Ea șezu.

„Ei, și acum istorisește-mi mai pe larg, tot ce s'a întâmplat”.

„Nu am așa multe de istorisit, dacă în adevăr nu știți. — D-Voastră v'ați mutat alaltăer în această casă; de atunci mama și eu n'am mai avut un moment liniște. Ciocniturile și zuruiturile d'asupra capului nostru sunt insuportabile. Ba astă noapte n'am putut dormi chiar de loc, fiind-că un pacient al D-Voastră a grăit adresa, și mai târziu — scusați dacă mă esprim prea aspru — ași avut prea puțină considerație atât la plecarea, cât și la reîntoarcere; am fost mereu conturbate. Chiar azi, zi sfântă, fica D-Voastră a început să ne cânte, des de dimineată un repertoriu întreg din operete și alte bucăți de valoare; — noi am pierdut însă ori-ce răbdare. Am trimis vorbă în sus, în toată regula bunel cuviințe. Sigur, că știți răspunsul Doamnei, căci poate a fost cu învoirea D-Voastră. Cânteculele continuară. Și, d-le Doctor, Vă asigur, că aceasta strică foarte mult mamei mele! N'am venit pentru mine, căci — O! Doamne, eu sunt tinără și sănătoasă. Dar sormana mea mamă, care de patru ani zace paralizată — pe ea Vă rog s'o cruțați! Nu mai are nici soma, nici liniște, — se va bolnăvi mai rău încă. D-Voastră, ca Doctor, trebuie să știți, că această

procedură față de un bolnav, este... este.

„Neumănă, voial să nici d-voară”, c intrerupse Doctorul cu voce plină și sonoră. „Nu te sfii a-mi spune adevărul, căci ai toată dreptatea. Inșă, te rog să crezi, că n'am nici o știre despre toate acestea. Căci ocupațiunile mele mă țin ziua întregă de parte de casă și atât nevasta mea, cât și... fica mea nu mi-au spus nimic. Dacă îmi dai voie, voi veni eu însumi să-mi cer seusele față de mama d-voastră.”

Veronica roși până în albul ochilor. Unde-a ajuns cu pripa ei!

Era evident, că făcuse nedreptate a acestui domn bătrân și prietinos.

Impinsă de o inspirație momentană cum era în toate acțiunile ei, pași spre ea și i întinse mâna. „Am să mă rog de er tare”, zise ea, și privi cu așeală imposantă statură.

Ei îi cuprinse dreapta cu amândouă mâinile.

„Așa-dar — din inimiș am deveni amici”, esclamă el ușurat, „și cred, că după aceasta îmi dai voie să-mi îndeplinesc datorițele.”

„Cu plăcere”, răspunse ea zimbând și se depărtă fericită.

Acum — toate erau bune, și acea liniște sfântă îi cuprinse earăși inima.

Constantinopol, voină să-l însărcineze cu formarea unui nou cabinet. — Știut fiind, că Novacovici este presedintele partidului progresist și în scurta conducătorul acestui partid, sigur că un guvern format sub presidenția lui va avea să fie de colorit liberal.

CALINDARUL NOSTRU PE ANUL VISECT 1900 SE AFLĂ DE VÎNZARE

LA
ADMINISTRAȚIA

RIBUNEI POPORULUI.

PREȚUL 80 cr.—60 FILERI.

VÎNZĂTORILOR SE DĂ UN RABAT DE 20%

Acest calendar, bun și ieftin, cuprinde pe lângă partea calendaristică și articole dela literații distinși I. Slavici, G. Coșbuc, Vasile Goldiș, Enea Hodoș, Uncheașul etc.

Fiecare Român să grăbească a-și cumpăra acest calendar făcut anume pentru-ca să găsească în el lucruri plăcute toți cărturarilor.

NOUȚĂȚI

Arad, 17 Ianuarie 1900.

Din cauza sfintei sărbători de mâne numărul proximal foil noastre va apărea numai Sâmbătă la ameză.

Un rege bun. Cu privilegiul sfintelor sărbători ale Crăciunului, M. Sa Regele Carol al României și-a adus aminte de copilul George C. Cantacuzino, decedatul fost ministru de finanțe și le-a trimis un prețios pom de Crăciun, încercat cu bogate caruri... Este și aceasta, desigur, o dovadă despre bunătatea regelui Carol, precum arată și deosebita considerație ce regele avea pentru marele bărbat de stat G. Cantacuzino, mort în floarea vârstei.

O artistă română, lăudată chiar de străini, este d-șoara Anuța Onițiu, fiica orătanului jude Alexiu Onițiu din Seghedin. Trăind ca exilată dintre Români, d-șoara Onițiu cultivă muzica vocală și a ajuns la o perfecțiune care uimește pe cei ce au noul s-o asculte. Acum Duminecă, d-șoara Anuța Onițiu a cântat la matineul aranjat de societatea funcționarilor. „Szegedi Nalok” (numărul de la 16 c.) făcând o dare la seamă despre matinee, consacrară un paginaj plin de elogii la adresa d-șoarei Onițiu, soprana deosebită, care cu un talent și o voce admirabilă a cântat din opera „Lucia” și din „Traubadour”, precum și niște cântecuri tiroleze. A electrizat pe auditori.

Iute își depuse pălăria și jacheta, se îmbrăcă în haină de serbătoare și grăbi să aprindă luminările de pe pom. — Nici un zgomot nu se mai auzia de sus, toate încetaseră ca prin farmec. Mama ei se adâncise într-un somn dulce și recreator.

Măndrul brăduț era inundat de lumină, iar în vârful lui steaua de Crăciun își împrăștia razele cerești, cari pătrunseră până în inima Veroniceii.

Într-o clipă trecu scaunul portativ lângă patul mamei sale—și când aceasta își deschise ochii, primul lucru ce îi sări a fost frumosul dar, ce îi produse o nespusă bucurie. Veronica era acum deplin fericită.

D-na Caspar îmbrăcată cu îngrijire de cătră fiica ei și Ioana—fată de casă—fu purtată în triumf în odaia caldă, bine luminată și plină cu miros de brad.

Aci ședeau mama și fata, cu mâinile încredințate și cu ochii scilipind de fericire, începură a cânta lin un cântec, întru mărirea lui Dumnezeu—și tonurile blânde și pline de pietate erau în armonie unele cu altele.

Cântând, ele nici nu auziră sunetul clopoțelului de la coridor. Ușa se deschise și Ioana anunță pe dl Dr. Hauser. Veronica abia avu atâta timp, ca prin câte-va cuvinte să deslușească mamei-sale cele pe-

Sincere felicitări și dorim s-o auzim curând că desfășoară și cercurile românești, ear artei române să-i fie o mândrie.

Petrecerile oficerilor garnizoanei din Arad. Reuniunea militară științifică și de casin din Arad („Militär wissenschaftlicher und Casino-Verein”) a trimis și redacției noastre invitare specială la petrecerile și convenirile, ce le va aranja în decursul sezonului de iarnă. Programul e următorul:

1. La 20 Ianuarie: „Serata à la Rotacher”, în încăperile Casinei din cetate; începutul la 8^{1/2} oare seara.

2. La 27 Ianuarie: „Reprezentatie de diletanși”; în urmă: cina comună (Souper) și apoi joc, tot în încăperile casinei. Începutul la oarele 8.

3. La 3 Februarie: „Bal”, în hotelul „Crucea Albă”. Începutul la 9^{1/2} oare.

4. La 17 Februarie: „Reprezentatie de diletanși”; în urmă cina și joc, în încăperile Casinei. Începutul la 8 oare seara.

5. La 27 Februarie: „Serata à la Rotacher”, în încăperile Casinei; începutul la oarele 8 seara.

Nou doctor român. Ni-se scrie din Cluj, că dl Ioan Cioșan, jurist absolvent și student în științele tehnice montanice, în 1/18 Ianuarie a. c. a fost promovat la gradul de doctor în științele juridice și politice la universitatea de acolo.

Gendarmii barbari. Zilele trecute gendarmii ungurești earșă au vărsat sânge românesc nevinovat în comuna Gostila (în Ardeal). Casul s'a petrecut astfel, că țeranii români din numita comună, nedreptățit fiind de autorități în comasarea pământurilor din hotarul comunei, s'au revoltat și s'au opus volniciei. Au intervenit însă gendarmii și au descărcat arma asupra celor ce numai dreptate cereau. Am rămas pe loc doi morți și mai mulți răniți. Frații acestora, îndeosebi doi țerani fruntași din comună, văzând nedreptatea săvârșită și mai în urmă prigonirea împotriva oamenilor nedreptățit, s'au dus cu jalba lor în două rânduri până la împăratul și abia acolo, a doua oară, li-s'a dat ascultare în cancelaria de cabinet a Majestății Sale. — „Tribuna” din Sibiu spunea, că acești doi țerani au primit dela împăratul și nu fel de „salvus conductus”, în urma cărui să fie scutiți de prigonirea gendarmilor și a autorităților ungurești. — Foile maghiare însă reduc știrea „Tribunei” la un simplu revas, prin care se adevărește, că jalba Gostilenilor a fost primită în cancelaria Majestății Sale.

Oricum ar fi, fapt însă este, că domni și autoritățile ungurești au provocat vărsarea sângelui nevinovat, și aceasta trebuie să ceară cel puțin — dreptate. Ear asta nu o pot ascunde nici un fel de desmășiră de-ale foilor șoviniste.

„Zastava”, cel mai valoros ziar al fraților Sârbi, care apărea până acum de 3 ori pe săptămână, a de-

trecute și eată-că pe prag sta deja cel anunțat — un bărbat svelt, tânăr și frumos, înluminat de razele luminilor de pe pom, ear îl încungurau ea o aoreală.

La vederea lui, Veronica abia putu să-și rețină un strigăt de surprisă.

Era imposibil ca acesta să fie acel domn bătrân, bărbatul doamnei, nu tocmai tinere, și tatăl fetei. Nu, trebuie că era o greșală la mijloc!

Însă primele cuvinte ce le adresă d-nei Caspar delătură ori-ce îndoială.

„Am venit ca un pocăit, doamnă,” sise el și se plecă cavalereste înaintea bolnavei.

„Astăzi, în această sărbătoare a păcii și a bucuriei, sunt prea convins că voi primi ertare pentru păcatele ce le-am făcut — însă fără știrea mea. Vă asigur însă, sise el, întorcându-se simbind spre Veronica — „că atât surorii cât și menajerei mele — sau după-cum ați avut bunăvoința a Vă exprima — soției și fiicei mele, nu le-a căzut prea bine muștrările mele, nu tocmai blânde.”

(Va urma.)

Traducere de: Eugenia Pinciu.

venit, dela anul nou cotidian. Acest progres este negreșit dovada, că principiile și curentul, în care e condus confratele din Novi-Sad, se răspândește tot mai mult printre poporul sârb. Felicităm sincer pe colegul nostru, care deodată cu întărirea sa intră și în anul 35-lea al existenței sale.

Autonomia catolicilor. Primatele Ungariei, cardinalul Vaszary, pe ziua de 31 Ianuarie n. a convocat la Pesta pe toți membrii congresului pentru regularea autonomiei catolice.

Un principe italian dispărut. S'a spus încă la acest loc, că principele italian de Abruzzo, în expediția ce-a întreprins-o la Polul-Nord, s'ar fi nenorocit pe întinsul oceanului. Deși la plecarea principele apăsese, că în timpul iernii, ori și unde ar fi, se va întoarce pe pământul „Francisc Iosif” și de-acolo va înștiința la Roma despre aflarea sa, — nici până azi n'a sosit nici o veste despre dînsul. Din cauza aceasta familia regală italiană este foarte îngrijată de soartea lui. Acum ministrul italian de externe prin telegram a provocat pe consulul italian dela Stockholm, ca să știricească de soartea principelui. La telegramă consulul din Stockholm a trimis răspunsul, care a potențat și mai mult grijea la curtea italiană. Consulul din Stockholm a cercat anume pe toți consulii din orașele de pe țărmul norvegian, ca să afle informațiuni dela pescarii mării ghețoase despre expediția principelui. Nimeni însă nimic nu știe despre asta. Cea din urmă știre despre expediție a sosit pe la începutul lui Octomvrie, de atunci însă nici o urmă. Fiind-că iarna aceasta a fost foarte viroasă și Marea-ghețoasă este îngrădită cu munți de gheață, e mare teama, că vaporul „Stella Polare” cu principele va fi căzut jertfa unei catastrofe. Ziarele rusești vestesc, că vaporul principelui ar fi oprit de sloiurile de gheață în apropiere de insula „Francisc Iosif” și astfel e preste puțină, ca principele deocamdată să scrie v'o veste la Roma.

Un episcop împotriva socialismului. Se vestește din Cluj, că contele Gustav Majláth, episcopul romano-catolic dela Alba-Iulia, din considerare, că socialismul tot mai mult se lățește în unele clase ale societății, „îndeosebi în stul tinerimei industriale, a aflat de bine, ca în direcția aceasta să se ia anumite măsuri de apărare împotriva acestui rău social. Pentru acest scop numitul episcop a convocat la o conferință pe toți bărbații normativi ai comunităților bisericești din diecesa sa.

O anchetă în cauza colonisărilor este convocată pe mâine, 18 Ianuarie st. n. Această anchetă, presidată de ministrul Darányi și compusă din secretarul de stat Paul Kiss, consilierii ministeriali Isidor Măday și Béla Darányi, secretarii de secție în ministerul de agricultură Dr. Iosif Batróky, Francisc Kapeller Săbrosi și Alexandra Lovas, secretarii ministeriali Iuliu Kéry, Iosif Németh și Iosif Măly, concipienții ministeriali Dr. Géza Losonczy și Dr. Ladislau Olgyai și deputații dietali contele Ștefan Tisza, Géza Papp, Paul Hoity și alții, — va avea să dezbătă proiectul noiei legi de colonizare, elaborat de secretarul ministerial Iuliu Kéry.

Nou canal între Dunăre și Tisa. Foile maghiare din Pesta comunică știrea, că ministrul ung. de comerț Hegedűs Sándor a luat toate măsurile, pentru săparea unui nou canal între Dunăre și Tisa. Noul canal va porni dela Budapesta și în direcție spre est se va împreuna cu Tisa. Lucrările vor începe, probabil, în primăvară.

„Noua Revistă Română” a apărut în București, sub direcțiunea d-lui Rădulescu-Motru. Cuprins interesant, variat și instructiv. Redacția: Pasagiul Român 20. Costă pe an 24 lei.

Menotti Garibaldi, al patrulea fiu al renumitului Garibaldi, luptător pentru libertatea italiană, a răposat în Roma. Menotti Garibaldi în războiul greco-turc din 1896 a luptat pe partea Grecilor cu o legiune a sa proprie.

Bartha Miklós a dat în judecată pe Kobor Tamás, fiindcă ăsta a scăpat vorba, în revista „A hét”, că Bartha este un — „lacheu al Curții.”

Isvor de petrol în Bihor. Având să-și sapa în curte o fântână artesiană, ovrul Adler Mór din comuna Komandi (în Bihor) a dat zilele trecute de un bogat isvor de petrol. Știrea o împrumutam din foile ungurești; dacă însă ea se adevărește, norocul mare va fi pentru jidanul Adler.

Răsunare pentru necredință. Din Zenta se vestește, că șeful poliției de acolo, Nicolau Rotterbücher și-a împușcat soția pentru necredința ei față de dînsul și în urmă și-a tras și lui un glonț de revolver lăsând în urmă șapte orfani minorenți.

Monumentul lui Mircea-Vodă. Ziarele bucureștene scriu, că la Tulcea, pe lângă monumentul reanexării Dobrogei, se va ridica încă unul, reprezentând pe Mircea-Vodă. Statua va fi de bronz, lucrată de sculptorul Bălăcescu. Ambele monumente se vor inaugura în Aprilie viitor.

Atentat în contra unei mirese. Istoria s'a petrecut în comuna Petrovosele. Frumoasa Vajda Ilona din numita comună fusese înteu pețită de tinerul Zăgonyi András. Logodna între dîșii însă a fost stricată și fata și-a ales alt mire din comună și cu acesta avea să se cunune în ziua de 8 Ianuarie n. Pe când tocmai mirii și oaspeții intrau în biserică, deodată Zăgonyi cu doi tovarși ai sei — de după ușa bisericii măvăliră asupra miresei, îi rupseră cununa de pe cap, îi spintecară întreaga haină de mireasă și-i traseră câțiva pumni peste cap. Uimiți și îndărjiți de această neașteptată întimpinare, chiar la pragul bisericii, — mirele și oaspeții se repeziră ca turbați asupra atentatorilor și se încinse o strajnică bătaie, din care cești din urmă s'au ales cu răni și umflături, ce multă vreme vor avea să-și lege de pat. — Abia numai târziu, după ameză, s'au dus din nou mirii la cununie, care s'a făcut apoi fără alt incident neplăcut. — Epilogul nunții se va petrece acum înaintea judecătoreii.

Mare panică într'o menagerie. Zilele trecute în menageria lui Mallen din Valence s'a escat foc tocmai în timpul producțiunii. Într-acestea doi lei au scăpat din cușcă, ceea-ce a potențat în chip nedescris panica în mulțimea publicului de față. Mai mulți gendarmii au luat la goană fiarele teribile și fără succes au pușcat de mai multe ori asupra lor. Abia numai cu mare greutate și după o goană desperată au putut fi earșă aduși în cușcă. A fost o fericită întâmplare, că publicul s'a ales numai cu spaima.

ULTIME ȘTIRI.

Londra, 16 Ianuarie. Din Sterkstroom i-se raportează agenției „Laffan”, că o iscoadă compusă din 5 călăreți englezi, care voia să studieze terenul dintre Sterkstroom și Dortrecht, a fost prinsă de Buri.

Cu datul 10 Ianuarie se raportează din Modder-River, că cele trei trupe din armata engleză, cari Luni (în săptămâna trecută) sub comanda colonelilor Babington, Pilcher și Wood năvăliseră în statul Oranje, s'au întors înapoi. Soldații spun, că teritorul de-acolo e fără poporațiune, dar foarte bogat. Trupele engleze au niusit să facă acolo cele mai mari pagube, ca să înfrice poporațiunea. Astfel două mari ferme ale comandantului Iacobsdal le-au nimicit cu desăvârșire. Resultatul a fost, că muncitorii caferei din aceste ferme s'au supus umiliți Englezilor.

Știri sosite la Londra spun, că numărul Burilor luptători se urcă la 80.000 de oameni, și că Mitchell, raportorul de la Ladysmith al ziarului „Standard”, a murit în tifos.

Londra, 16 Ianuarie. Telegrame sosite din Pretoria vestesc, că Burii au zdrobit cu desăvârșire oastea generalului Buller și că perderile Englezilor sunt enorme. Aici (în Londra) spiritele sunt grozav de agitate pentru tânuirea lucrurilor din partea ministeriului de războiu și o spaimă grozavă a cuprins publicul pentru de-sastrul dela riul Tugela.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu.
Red. respons.: Ioan Russu Șirianu.

ECONOMIE.

Grâne.

Prețurile de la 22 Noemvrie.

	Arad:	B.-Pesta
Grâu Aprilie fl.	7.10—7.30 fl.	7.96—7.87
Octomvrie	"	8.02—8.03
Cucuruz Maiu	3.80—3.90	5.—5.01
vechiu	5.—5.20	5.20—5.50
Orz vechiu	"	5.65—6.60
nou	5.40—5.50	"
Secară Apr.	5.60—5.70	6.42—6.44
vechiu	"	6.10—6.35
Ovăs Apr.	4.40—4.50	5.6—5.8
Oct.	"	4.90—5.28

Cursul pieții din Arad.

Hârtie-monetă română	Cump. fl. 9-48	vând	9.59
Lire turcești	"	"	"
Imperiali (15 R. aur)	18.90	"	19.—
Rubie rusești 100 a	136.—	"	137.—
Galbeni	5.58	"	5.62
Napoleon-d'or	9.48	"	9.56
100 Marco germane	58.50	"	58.95
Livre sterling	11.90	"	12.51

Spirit:

Spirit rafinat;	cu toptanu	21 Oct.
"	cu micu	55.50
" brut	cu toptanu	54.50
"	cu mic	55.50

Porci:

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate:			
bătrâni	320—380 kg.	40—42.	cr. p. kg.
tineri	320—390	44—44.5	"
"	250—390	44—45	"
" până	250	45—46	"
mijlocie	240—260	47.5—48	"

La administrația „Tribunei Poporului”

se află în deposit spre vânzare următoarele opuri și broșuri:

„Teoria dramei” de Dr. Iosif Blaga. Prețul 1 fl. 80 cr.

„Cuvântări bis. de Massilon traduse prin Ioan Genț. Prețul 2 fl. 50 cr.

„Lupta pentru drept” de Dr. R. Ihering traducere, de T. V. Păcățeanu Prețul 1 fl.

„Din vremuri apuse” de Iudita Se-cula, Prețul 50 cr.

„Juvenilia”, proză și versuri de Sextil Pușcariu. Prețul 80 cr.

„Vierital”, de Petru Vanceu. Prețul 50 cr.

„Pribeag”, de I. Sceopul. Prețul 75 cr.

La facerea comenzilor, cari se vor efectua prompt, rugăm a se adauge și spesele de porto postal.

Administrațiunea „Trib. Pop.”

4—5 colegatori de accidente

(nesocietari)

află condițiune plăcută și durabilă numai decât în tipografia

Carol Csallner

Beszterceze.

402 2—2

O carte bună. Distinsul nostru profesor din Brașov, Dl. Vasile Goldiș a lucra o folositoare carte școlară: „Geografia pentru școlile populare, întocmită pe baza planului Ministerial de învățământ. Partea primă (pentru clasele III și IV), cu numeroase ilustrațiuni și harte colorate.” Editura librăriei Ciurcu Brașov. Prețul unui exemplar 35 cr. Materialul tractat se estinde pe 68 pagini, în ordinea următoare: „1. Regiunile lumii, 2. Comuna, 3. Locuitorii și ocupațiunea lor, 4. Religiuinea și limba locuitorilor, 5. Hotarul comunei, 6. Drumurile, 7. Apele curgătoare, 8. Apele stătătoare, 9. Mijloacele de comunicațiune, 10. Insulă, peninsula, golf, 11. Sesul, 12. Dealuri și văi, 13. Orizontul, 14. Desemnarea regiunilor lumii, 15. Harta, 16. Cercul, 17. Comitatul, 18. Ungaria. — II. „Ungaria și Europa.” (Materialul clasei a IV-a.) Ținutul muntos din Sudost. Câmpia Ungariei. Ținutul muntos Nordostic, Ținutul muntos Nordvestic, Ținutul deluros Sudvestic. Orașul Fiume și ținutul lui. Ungaria în genere. Țerile aparținătoare Ungariei. Europa în genere.” La toate capitulele e alăturată câte o hartă colorată.

O recomandăm cu toată căldura învățătorilor noștri.

Exerciții intaitive și gimnastice, manual pentru învățătorii școlilor populare române, întocmite după plan, de Ioan Tuducescu, învățător în Lipova. Ediția a III. Prețul unui exemplar: 30 cruceri.

O nouă carte folositoare. Sub titlul: „Amicul Poporului, îndreptător în cause administrative și judecătorești pentru poporul român, de Titu Vuculescu, pretor, a apărut tocmai acum în tipografia „Tribunei Poporului” în Arad o carte în adevăr folositoare pentru popor. Ea se extinde pe 148 pagini, în format 8° mare, cu un tipariu frumos și bine îngrijit, broșată elegant și scrisă într'un limbajiu la înțelesul poporului. Cuprinsul pe scurt al bogatului material al cărții este următorul:

I. Agricultură. — II. Ape (mori de apă navigare, broduri, plute). — III. Boalele și păstrarea vitelor. — IV. Cause comunale. — V. Drumuri și vama. — VI. Finanțiere VII. Industrie. — VIII. Judecătoria. — IX. Matriculele de stat. — X. Militare. — XI. Mine (Ocnărit). — XII. Moștenire. — XIII. Ordinea publică (Ajutor la nenorociri, Aducerea puștilor din altă țeară, Apa de sodă, Ajutorarea sâracilor, Adunări publice, Afacerea cu zăoage, Boalele epidemice, Birturi, Curățirea coșurilor (hornuri), Curățirea ulitelor, Calea ferată, Cetățenia de stat, Escortarea, Edificări, Instruarea în joc, Invențiuni (descoperiri), Legea de presă, Lucruri găsite, Măsurarea bucatelor, Monumente istorice, Ospătării, Plata medicului, Piața (Țerguri), Poșta, Privilegiul (Patente), Paza contra focului, Societăți (bănci, case de păstrare), Site de aramă, Sdrênțe, Sămênțe de bucate, Instanțieri, Școală secretă, Ținerea cânilor, Trecerea în altă țeară, Tipografie, Vânzarea bureților, Vânzarea de puști și prav de pușcă, Veninuri). — XIV. Orfanale. — XV. Păduri. — XVI. Pescui XVII. Religiune. — XVIII. coală — XIX. Sănătatea publică. — XX. Servitori. — XXI. Vênat.

Ori-ce daraveri, pe cari poporul le are aproape zilnic atât cu direcțoriile administrative, cât și cu judecătoriiile din patrie, cărturarii din popor le află în cartea aceasta toate la un loc, bine lămurite și spuse în limbă populară și înțeleasă de toți.

Prețul acestei cărți folositoare este numai 1 coroană (50 cruceri) și se poate comanda atât la autor în M.-Pécska, cât și la administrațiunea „Tribunei Poporului”.

„Drepturile, datorințele și responsabilitatea membrilor de direcțiune”, de Alfred Kormos, trad. de Constantin Pop, funcționar la „Albina”. Carte foarte importantă pentru membrii din direcțiunea tuturor institutelor de bani și a ori-cărora societăți pe acții. Costă 1 fl. 50.

A apărut în tipografia
noastră și se află de vânzare

la

Administrația „Tribunei Poporului”

sub numirea

„AMICUL POPORULUI”

„îndreptător în cause administrative și judecătorești pentru poporul român”

de TITU VUCULESCU pretor,

cu prețul de 50 cr. plus 5 cr. porto postal.

O carte în adevăr folositoare pentru popor care cuprinde sfaturi și învățături de foarte mare folos pentru toate trebile și trebuințele poporului.

Administrația

„Tribunei Poporului”

Calindarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim călindar scos în tipografia noastră

a apărut tocmai acum

cu ilustrațiuni, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. porto postal.

Deritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului”

La comănde mai mari de 10 exemplare

dăm 20% rabat.

ADMINISTRATIA

„Tribunei Poporului”.